

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 138/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. O. M., R., zastúpeného advokátom JUDr. Š. M., R., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cb 1/2007-68 z 12. apríla 2007 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 118/2007 z 31. januára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. O. M. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2008 doručená sťažnosť Ing. O. M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Š. M., R., z dôvodu, že *„boli porušené jeho základné vlastnícke práva na plnenie zo zmenky podľa zákona č. 191/1950 Zb. v úplnom znení – Zmenkový a šekový zákon“*. Z kontextu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podáva sťažnosť vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cb 1/2007-68 z 12. apríla 2007 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 118/2007 z 31. januára 2008.

Za porušovateľa označeného základného práva označil sťažovateľ krajský súd a najvyšší súd.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že ako vlastník zmenky – cenného papiera podľa zákona č. 191/1950 Sb. Zákona zmenkového a šekového v znení neskorších predpisov predložil vystaviteľovi túto zmenku na preplatenie, ktorá bola overená na Notárskom úrade v R. (hoci zákon takého overenie nevyžaduje). Pretože zmenku v deň jej splatnosti sťažovateľovi nepreplatili, sťažovateľ dal návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu krajskému súdu, ktorý 27. augusta 2004 vydal zmenkový platobný rozkaz č. 3 Zm 19/04.

Odporkyňa - vystaviteľka zmenky - podala námietky, a preto bolo nariadené pojednávanie v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 1/2007 a rozsudkom z 12. apríla 2007 krajský súd zrušil označený zmenkový platobný rozkaz v celom rozsahu. Tento rozsudok krajského súdu potvrdil najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 3 Obo 118/2007 z 31. januára 2008. Rozsudok krajského súdu tým nadobudol právoplatnosť aj vykonateľnosť.

Sťažovateľ ďalej vo svojej sťažnosti uvádza:

„Podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 Ústavy SR každý sa môže domáhať svojho práva, čo sa sťažovateľ aj domáhal, a sťažovateľ tvrdí, že bol na svojich právach vlastníckych (zmenka ako cenný papier) ukrátený a zároveň má právo na náhradu škody.

Podľa č. 127 ods. 1 Ústavy SR tým sťažovateľovi boli porušené jeho základné vlastnícke práva na plnenie zo zmenky podľa zákona č. 191/1950 Zb. v úplnom znení -Zmenkový a šekový zákon.

V celom procese boli dve najdôležitejšie okolnosti:

a) svedkyňa - pracovníčka Notárskeho úradu v R. D. K. jednoznačne pred súdom povedala, že žalovaná predmetnú zmenku podpisovala pred ňou a uviedla, že doklad musel byť vypísaný s uvedením mena aj sumy, pretože nevyplnené listiny neoveruje. A navyše

existujú aj tzv. *Bianco* zmenky bez uvedenia sumy, čo sa ale netýka tohto prípadu.

b) je nanajvýš diskutabilné a sporné, či ten istý sudca, ktorý vydal Zmenkový platobný rozkaz a priznal celú čiastku zo zmenky, potom ten istý sudca v odvolacom konaní zrušil svoje rozhodnutie v prvom stupni a rozhodol úplne opačne v druhom stupni.

(...)

Pretože už boli vyčerpané všetky možnosti - opravné prostriedky - sťažovateľovi neostalo nič iné, iba podať sťažnosť na Ústavnom súde v Košiciach a domáhať sa vlastníckeho práva vyplývajúceho zo zmenky podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR.

Sťažnosť je podaná v súlade s § 53 ods. 3 Zákona o ústavnom súde, teda v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu SR v Bratislave.

(...)

Podľa § 52 ods. 2 Zákona o Ústavnom súde sťažovateľ žiada Ústavný súd SR o odloženie vykonateľnosti rozsudkov KS v Košiciach č. 3 Cb/1/2007 a rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 3 Obo/118/2007 do nálezu Ústavného súdu, že sťažovateľovi boli porušené vlastnícke práva vyplývajúce zo zmenky podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR.

(...)

Sťažovateľ pevne verí, že Ústavný súd SR v Košiciach odloží vykonateľnosť napadnutých rozsudkov podľa § 52 ods. 2 Zákona č. 38/1993 Z. z. a rozhodne podľa § 56 ods. 1, ods. 3b, ods. 4 tohto Zákona.

Prípadne pokiaľ by Ústavný súd SR nevyhovел sťažovateľovi, hoci podľa jeho názoru boli porušené vlastnícke práva vyplývajúce zo zmenky garantované Ústavou SR, bude nútený sa obrátiť na Európsky súd pre ľudské práva. “

Sťažovateľ si uplatnil aj primerané finančné zadosťučinenie 500 000 Sk argumentujúc „zbytočnými priet'ahmi“ v trvaní 5 rokov a trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Každé podanie adresované ústavnému súdu musí obsahovať náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

Podľa § 20 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 50 zákona o ústavnom súde musí sťažnosť okrem všeobecných náležitostí obsahovať označenie, ktoré základné práva a slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva a slobody, a proti komu sťažnosť smeruje.

V sťažnosti ale nie sú označené základné práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, ktoré mali byť namietanými postupmi porušené [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Sťažnosť taktiež neobsahuje návrh rozhodnutia (petit) vymedzený presne, určito a zrozumiteľne [v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde], teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (napr. III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04, IV. ÚS 15/08).

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04). Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že sťažovateľ síce neoznačil ustanovenia ústavy, ktoré mali byť porušené, z obsahu sťažnosti ale vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho „*vlastníckeho práva*“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07) poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj „*vlastnícke právo*“, ak toto porušenie nevyplyva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy možno uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Aplikujúc uvedený právny názor v danom prípade, aj keby sťažnosť mala zákonom predpísané náležitosti, tak by ju ústavný súd mal odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd takto rozhodol už aj v iných veciach (pozri napr. II. ÚS 34/08, III. ÚS 30/08, IV. ÚS 38/08).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2008